

Juni 2020

Kære praktiserende

Danmark, der har været standset og lukket ned under coronakrisen, er nu ved at åbne sig igen. Og vi der har været på Louns, er samtidigt på vej ud af et frivilligt tremåneders retreat.

Stadig udvikler coronavirus sig i verden: i Indien, i USA, i Sydamerika og andre lande. Der er nu tæt på syv millioner bekræftede smittede på verdensplan, og de menneskelige og økonomiske konsekvenser synes uoverskuelige. Stor global lidelse. Oveni den klimakrise der stadig kun i ringe grad er adresseret endsige løst. Det virker som om verdens reaktion på coronakrisen er forstærket og farvet af den underliggende og formentlig langt alvorligere klimakrise.

Endvidere er bevidstheden om døden, om det at vi alle skal dø, blevet skærpet og pågående.

Hvad kan vi så lære af denne krise?

Hvis vi i denne sammenhæng holder os til det spirituelle perspektiv og til vores praksis, kunne man måske fremhæve følgende: Nogle reagerer forståeligt nok med at ønske at vi og verden vender tilbage til den virkelighed der herskede før coronakrisen. At alt bliver normalt igen, genkendeligt, trygt.

Andre lægger vægten på at krisen kunne ligne et vendepunkt, en ny begyndelse. At menneskeheden måske via krisen vågner op og gør sig parat til et evolutionsmæssigt afgørende skridt i retning af samhørighed, omstillingsvilje, global medansvarlighed, medmenneskelighed, medfølelse.

Dette perspektiv bliver blandt globale iagttagere også brugt alarmistisk, blandt andet af Arundhati Roy – forfatterinden til blandt andet romanen De små tings gud. Hun skriver smukt og skræmmende:

“Whatever it is, coronavirus has made the mighty kneel and brought the world to a halt like nothing else could. Our minds are still racing back and forth, longing for a return to “normality”, trying to stitch our future to our past and refusing to acknowledge the rupture. But the rupture exists. And in the midst of this terrible despair, it offers us a chance to rethink the doomsday machine we have built for ourselves. Nothing could be worse than a return to normality. Historically, pandemics have forced humans to break with the past and imagine their world anew. This one is no different. It is a portal, a gateway between one world and the next.

We can choose to walk through it, dragging the carcasses of our prejudice and hatred, our avarice, our data banks and dead ideas, our dead rivers and smoky skies behind us. Or we can walk through lightly, with little luggage, ready to imagine another world.”

Man kunne måske forslå en integration af de to nævnte hovedreaktioner:

Mon vi ikke alle kan finde det sted i os selv hvor vi ønsker at genetablere det kendte, det trygge, det normale?

Man kunne så give denne tendens i sig selv lidt tid og plads.

Og mon ikke alle også kan finde et forsigtigt håb om at menneskeheden lykkes med at løse krisen, at vi tør afgive, tør risikere for at den store omstilling skal kunne finde sted?

Et måske naivt håb om en bedre, mere retfærdig, mere grøn, mere medmenneskelig og mere meningsfuld og sammenhængende verden? Venlighed.

Man kunne så give disse drømme lidt tid og plads.

Så kunne man prøve at holde begge disse tendenser i samtidighed.

Reel kontakt med begge følelser.

For at bevæge sig i retning af en mere ædru balance, en begyndende integration.

Og til sidst kunne man fordybe denne praksisøvelse:

Først den tilstand hvor man mærker og rummer begge positioner samtidig: det der vil holde fast i det gammelkendte; og det der ængsteligt, men også håbefuldt, forstår nødvendigheden af noget radikalt nyt.

Herfra kunne man prøve at mærke den bevidsthed, det sted, der rummer og véd af begge positioner:

Et øjeblik af stor frihed. Et slip.

En afspændt åbenhed fyldt af mulighed.

En hengivelse ind imod bevidsthedens kilde.

Måske har mange mennesker, som en forudanelse om balancens muligheder, også midt i krise og nød, opdaget betydningen af stilhed, af et øjeblik at gå naturligt i stå på sin line, af fællessang fra balkoner, af blå himmel over egne med normalt omfattende forurening.

Opdaget vigtigheden af omhu med hinanden – netop og ovenikøbet på afstand.

Af naturlig medmenneskelig venlighed og samhørighed.

Kærlig hilsen Jes Bertelsen

PS. Del det gerne med mennesker som du føler vil kunne få glæde eller gavn af det. Og brug det frit.